

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/2012-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., B.; zastúpenej A., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. J. V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 NcC 75/2011 z 15. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 NcC 75/2011 z 15. decembra 2011. Sťažnosť bola doplnená podaniami sťažovateľky doručenými ústavnému súdu 17. januára 2012 a 1. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej doplnení vyplýva, že sťažovateľka (ako povinná) je účastníčkou exekučného konania, ktoré sa vedie na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 57 Er/2405/2011 na návrh oprávneného P., so sídlom v S. Vec bola pridelená na vybavenie zákonnej sudkyňi JUDr. G. S. (ďalej len „sudkyňa“).

Exekučným titulom v konaní je právoplatný rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Cob 362/2010 z 11. októbra 2011, proti ktorému sťažovateľka podala dovolanie spolu so žiadosťou o odklad vykonateľnosti.

Sťažovateľka uplatnila proti sudkyňi námietku zaujatosti v exekučnom konaní na okresnom súde v decembri 2011 z dôvodu, že sudkyňa je blízkou osobou (matkou) súdneho exekútora, ktorému boli postúpené práva a povinnosti z rámcovej zmluvy o spolupráci pri vykonávaní exekúcií uzatvorenej 18. júna 2002 medzi sťažovateľkou a JUDr. K. V zmysle tejto zmluvy bol účastníkom aj syn sudkyne a hoci pohľadávka bola medzičasom postúpená tretej osobe (oprávnenému), sťažovateľka zastáva názor, že existuje pomer sudkyne k účastníkovi konania, ktorý si uplatňoval túto pohľadávku. Súčasne v námietke poukázal na to, že sudkyňa ako generálna riaditeľka sekcie civilného práva na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) vydala stanovisko, ktoré bolo použité v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 20 Cb 52/2010 z 8. novembra 2010 a bolo rozhodujúcou skutočnosťou, na základe ktorej krajský súd vydal rozhodnutie sp. zn. 2 Cob 62/2010 z 21. októbra 2011, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 31 Cb 26/2007 v jej právnej veci tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi istinu a príslušenstvo.

V konaní o námietke rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 NcC 75/2011 z 15. decembra 2011 tak, že sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania tejto veci.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal so skutočnosťami, ktoré uviedla v námietke zaujatosti a preto ho považuje za nedostatočné a ústavne neudržateľné. Podrobne poukazuje na to, v čom vidí porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a tvrdí, že ide o svojvoľné, nepreskúmateľné a arbitrárne rozhodnutie.

V doplnení sťažnosti poukazuje aj na to, že rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť až 10. januára 2012, ale sudkyňa už 9. januára 2012 vydala poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora, čo tiež považuje za hrubý zásah do jej označených práv.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že proti rozhodnutiu krajského súdu nie je možné podať odvolanie, a keďže neexistuje zákonná možnosť nápravy takéhoto porušenia pred všeobecným súdom, preto sa obrátila so svojou sťažnosťou na ústavný súd. Súčasťou sťažnosti je návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia, ktorý riadne odôvodnila.

Sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby o jej sťažnosti nálezom rozhodol, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 11 NcC 75/2011 z 15. decembra 2011 porušené bolo, zrušil toto uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sa domáha úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré uviedla v námietke zaujatosti, a preto ho považuje za nedostatočné a ústavne neudržateľné, a tiež tvrdí, že ide o svojvoľné, nepreskúmateľné a arbitrárne rozhodnutie. V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že hoci rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť až 10. januára 2012, sudkyňa už 9. januára 2012 vydala poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora, čo tiež považuje za hrubý zásah do jej označených práv.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj zo spisu okresného súdu sp. zn. 57 Er/2405/2011 zistil, že oprávnený podal 28. novembra 2011 na exekútorskom úrade návrh na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob/362/2010 z 11. októbra 2011, ktorým bola sťažovateľke ako povinnej uložená povinnosť zaplatiť spoločnosti J., s. r. o., so sídlom v B., istinu 242 929,70 € s prísl.

V návrhu oprávnený uviedol, že 23. novembra 2011 na základe zmluvy došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti J., s. r. o., na neho.

Súdny exekútor požiadal 29. novembra 2011 okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Dňa 1. decembra 2011 podala sťažovateľka námietku zaujatosti proti sudkyňi, pretože v pracovnej pozícii na ministerstve vydala stanovisko, ktoré bolo použité v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 20 Cb 52/2010 z 8. novembra 2010, na

základe ktorého krajský súd vydal rozhodnutie sp. zn. 2 Cob 362/2010 z 11. októbra 2011 (ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31 Cb 26/2007 v jej právnej veci tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi istinu a príslušenstvo). Okrem toho namietala, že sudkyňa je blízkou osobou (matkou) súdneho exekútora, ktorému boli postúpené práva a povinnosti z rámcovej zmluvy, a hoci pohľadávka bola medzičasom postúpená tretej osobe (oprávnenému), sťažovateľka zastáva názor, že existuje pomer sudkyne k účastníkovi konania, ktorý si uplatňoval túto pohľadávku. V podaní z 2. decembra 2011 sťažovateľka svoju námietku doplnila o citáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a uviedla, že súdny exekútor Bc. B. S. je v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou a na základe exkluzívnej zmluvy pre ňu zabezpečuje nútený výkon rozhodnutí. Z tohto dôvodu nemožno vylúčiť, že medzi nimi môže dôjsť k sporom či iným kontroverziám alebo k ukončeniu zmluvného vzťahu so sťažovateľkou, a tieto okolnosti môžu negatívne ovplyvniť aj vzťah sťažovateľky a sudkyne. V osobe sudkyne sťažovateľka nemá dostatočné záruky (tzv. teória zdania), že bude v danej veci rozhodovať nezáujato.

Krajský súd uznesením sp. zn. 11 NcC 75/2011 z 15. decembra 2011 rozhodol tak, že sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania tejto veci. V relevantnej časti svojho rozhodnutia uviedol:

„Sudkyňa... sa vyjadrila k námietke zaujatosti tak, že vo veci sa necíti byť ani subjektívne a ani objektívne zaujatá, nemá záujem na určitom výsledku sporu, konanie sa jej nijako priamo nedotýka, vo veci nezískala informácie iným , ako procesným postupom účastníkov konania, oprávneného ani povinného nepozná, nikdy sa s nimi nestretla a nie sú to jej blízke osoby. Z daného teda vyplýva, že k účastníkom konania, k ich zástupcom a ani k exekučnej veci nemá žiadny pomer, ktorý by zakladal zákonný dôvod na vylúčenie vo veci.

Podľa ust. § 14 ods.1, 3 zák. č. 99/1963 Zb... sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O. s. p.) alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O. s. p.). Obsahom práva na pojednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na pojednanie veci nestranným súdom je len povinnosť nadriadeného súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny, čl. 48 ods. 1 Ústavy), treba trvať na tom, že vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

Krajský súd v Bratislave hodnotiac dôvody uvedené povinným v námietke zaujatosti odôvodnené existenciou zmluvného vzťahu povinného so súdnym exekútorom Bc. B. S. (synom zákonnej sudkyne), ktorý na základe exkluzívnej zmluvy pre povinného zabezpečuje nútený výkon rozhodnutí v danej veci dospel k názoru, že túto okolnosť nemožno bez ďalšieho považovať za skutočnosť, ktorá by ohrozovala nestrannosť zákonného sudcu v exekučnom konaní, v ktorom si voči povinnému uplatňuje právo na vymoženie právoplatne priznanej pohľadávky iný účastník konania (v posudzovanom prípade spol. P...

V tejto súvislosti nadriadený súd dodáva, v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov je sudca pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

V súvislosti s hodnotením vznesenej námietky zaujatosti pre pomer zákonného sudcu k veci... je treba uviesť, že sudcov pomer k veci môže vyplývať predovšetkým z priameho právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci. Nepochybne je tomu tak v prípade, ak je sudca sám účastníkom konania, bez ohľadu na ktorej procesnej strane, alebo v prípade, ak by mohol byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý na svojich právach (ako vedľajší účastník). Pod pojmom pomer k veci sa rozumie aj situácia, keď sudca získal poznatky o veci iným spôsobom ako dokazovaním na pojednávaní (napr. ako svedok), v dôsledku čoho je jeho pohľad na zistené skutkové okolnosti prípadu deformovaný ďalšími poznatkami zistenými mimoproceným spôsobom. Za pomer k veci sa považuje aj vzťah ekonomickej závislosti, napríklad s vedeckou alebo inou publikačnou činnosťou sudcu, v súvislosti so správou vlastného majetku a podobne. Osobitným dôvodom vylúčenia sudcov pre ich pomer k veci je ich účasť na rozhodovaní tej istej veci v inom štádiu súdneho konania podľa § 14 ods.

2

O. s. p. keď na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak; to isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní“.

Ústavný súd v tejto veci najprv považoval za potrebné zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02).

Po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad ustanovení § 14 ods. 1 a 3 a iných súvisiacich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na vylúčenie sudkyne, ktorý by zakladal prípadné zrušenie citovaného uznesenia krajského súdu.

Z citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd svoje rozhodnutie o nevyklúčení sudkyne okresného súdu z prerokovania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 57 Er/2405/2011 odôvodnil primerane a na všetky podstatné námietky sťažovateľky dal zrozumiteľnú odpoveď. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa existencie zmluvného vzťahu sťažovateľky a súdneho exekútora (synom sudkyne), čo vyplýva z citovanej časti rozhodnutia, a tiež sa jasne vyjadril aj k námietke sťažovateľky týkajúcej sa pomeru sudkyne k veci v súvislosti s jej „stanoviskom“, keď v rozhodnutí uviedol, že *„V posudzovanom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nie je okolnosť, že zákonná sudkyňa v pozícii generálnej riaditeľky Sekcie civilného práva Ministerstva spravodlivosti SR dňa 16. 12. 2005 vydala stanovisko č. 53816/50, ktoré bolo ako jeden z listinných dôkazov použité v súdnom konaní sp. zn. 31 Cb/26/07 okolnosťou z objektívneho hľadiska vedúcou k legitímnym pochybnostiam o nestrannosti súdneho rozhodovania. Nadriadený súd poznamenáva, že z obsahu označeného stanoviska vyplýva, že ho ústredný orgán štátnej správy súdov vydal v súlade s ust. § 8 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v pozícii orgánu vykonávajúceho dohľad nad činnosťou súdnych exekútorov a tento bol ako jeden z listinných dôkazov predložený a vyhodnotený v súdnych konaniach, ktoré v námietke zaujatosti označil povinný; povinným namietaná údajná neobjektivita stanoviska nie je okolnosťou, ktorú by bol oprávnený nadriadený súd riešiť v predmetnom konaní, v ktorom rozhoduje o námietke zaujatosti.“*

V danom prípade je teda uznesenie krajského súdu primeraným spôsobom odôvodnené a ústavný súd nemá žiadny relevantný dôvod do tohto rozhodnutia zasahovať, pretože je legitímne, zrozumiteľné a aj vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené. Na tomto konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že krajský súd nedal odpoveď na tie námietky sťažovateľky, že v budúcnosti by mohlo dochádzať medzi súdnym exekútorom a sťažovateľkou, ktorý je s ňou v zmluvnom vzťahu, k sporom alebo k ukončeniu

zmluvného vzťahu, pretože ide len o jej úvahy, ktoré nijakým spôsobom nemôžu v súčasnosti spochybniť rozhodnutie krajského súdu o nevyhlúčení sudkyne z konania.

Z uvedených dôvodov nemožno uznesenie v danej veci označiť za arbitrárne a bez opory v platnej legislatíve, a preto je podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil medzi napadnutým uznesením takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnila vysloviť ich porušenie.

Z rozhodovacej činnosti EŠLP v spojitosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru tiež vyplýva, že súd, ktorý prejednáva námietku účastníka konania o zaujatosti sudcu, nerozhoduje o merite veci (sťažnosť č. 19231/91, rozhodnutie z 9. januára 1995). Jeho rozhodnutie sa týka len zloženia súdu, ktoré nie je „občianskoprávneho charakteru“ v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ide o právo procesné. Pokiaľ by malo zloženie súdu vplyv na hlavné konanie a rozhodnutie na ňom prijímané, je potrebné pripomenúť, že podstata konania sa musí priamo týkať práv a záväzkov súkromného charakteru (Ringeisen vs. Rakúsko, rozsudok zo 16. júla 1971, séria A, č. 13), čo v konaní o námietke zaujatosti sudcu nemožno tvrdiť (sťažnosť č. 58751/00, rozhodnutie z 11. decembra 2003).

Tú námietku sťažovateľky, v ktorej namieta zásah do svojich práv postupom krajského súdu tým, že sudkyňa vydala poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora už 9. januára 2012, hoci rozhodnutie o jej nevyhlúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci nadobudlo právoplatnosť až 10. januára 2012, ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Tvrdenie sťažovateľky o právoplatnosti uznesenia a o dátume vydania poverenia je síce pravdivé, ale okresný súd už v čase, keď vydával poverenie 9. januára 2012, vedel o rozhodnutí krajského súdu, pretože spis mu bol doručený s predmetným rozhodnutím už 27. decembra 2011, a po doručení rozhodnutia a spisu z krajského súdu toto rozhodnutie expedoval účastníkom konania, zástupca povinného toto

rozhodnutie prevzal už 30. decembra 2011 a zástupca oprávneného ho prevzal 9. januára 2012.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto už bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2012